

Esvinçar

Dg, 30/09/2012 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Ara que pel Pilar s'escaurà en cinquantenari de l'inici del [Concili Vaticà II](#) proposo una reflexió més lateral que la que, amb tota seguretat, s'escauran per commemorar l'efemèride. Els que vam néixer pocs anys després del Concili no ens n'adonem, potser, del canvi que va suposar. Un canvi immers en molts d'altres que ja es veien a venir després de la II Guerra Mundial i l'explosió de la societat de consum: el desencantament del món (o *secularització*, com es deia aleshores), la crisi jeràrquica, el canvi de costums, l'aparició dels mitjans de comunicació de masses, etc. A Catalunya, en plena dictadura, l'alenada d'aire d'una Església en renovació es viuria, ben segur, per uns com un constipat i per d'altres com començar a respirar. Potser per això, la generació que va viure aquest canvi defensa tan aferrissadament el Concili i les seves conseqüències, per bé o per mal.

Llegint les [Homilies de Medinyà](#) (Ed. Empúries, Barcelona, 2011), l'irònic títol amb què una eminència de la llengua signa un recull de textos relacionats més o menys amb la seva condició de sacerdot com [Modest Prats](#), he tingut l'agradable sensació de situar-me en aquell moment. Els seus memorables sermons dels divendres de Quaresma de 1969 (que per un dels quals va ser multat) traspuen pertot aquesta llibertat que engresca i alhora atemoreix. Les seves conferències bé a Montserrat o bé entre els bisbes de la Tarraconense denoten molta *mili*. Proclama la ruptura tant d'una visió escleròtica de la religió com per una de massa intel·lectual, reclamant que creure "significa establir un diàleg de persona a persona" amb Jesucrist. Un pas personal ("la fe no es mama", diu), que passa pel desert, però que no s'hi queda.

Per últim, entre anècdota i anècdota, relata un món que se'n va. El dels seus avis, per exemple. El del món rural que li permet descobrir expressions genuïnes de la llengua que no han passat pel sedàs cultista, per exemple. Amb una passió per la llengua que fa que, quan assumeix amb valentia el repte de la malaltia ("la mateixa que té en Pasqual Maragall", en paraules seves), i vulgui descriure la dimensió real del repte, escrigui un brillant colofó que presideix una paraula exacta, potser la més vital, potser la que tota vida tem, però que genera, de fet, més vida: [esvinçar](#).

[En va parlar Quim Nadal [aquí](#).]